

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. S.**, narozený X,
bytem X, X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/1765/20 ze dne 7. 4. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně č. j. MMP/406629/19 ze dne 3. 1. 2020 byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v souvislosti s porušením § 47 odst. 3 písm. f) téhož zákona. Dále byl shledán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v souvislosti s porušením § 47 odst. 3 písm. g) téhož zákona. Dne 4. 7. 2019 v době okolo 12.43 hod. se žalobce jako řidič motorového vozidla v Plzni zúčastnil dopravní nehody. Při ní se měla střetnout levá zadní část žalobcem řízeného vozidla s pravou přední částí vozidla poškozeného, na kterém vznikla hmotná škoda. Po dopravní nehodě žalobce z místa odjel,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

aniž by si s poškozeným navzájem prokázali totožnost, sdělili údaje k vozidlu a sepsali společný záznam o dopravní nehodě. Magistrát za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 3 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím č. j. PK-DSH/1765/20 ze dne 7. 4. 2020 a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že žalovaný jednoznačně neprokázal zapříčinění majetkové škody střetem aut žalobce a poškozeného. Není-li škody, nedošlo k dopravní nehodě ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. Tvrzený střet vozidel výškově neodpovídal jejich proporci. Dále žalobce namítal, že navrhl u prvostupňového správního orgánu znalce, avšak bez úspěchu. Poněvadž poškozený nepožádal o sdělení totožnosti, nemohl žalobce porušit ustanovení § 47 odst. 3 písm. f) zákona o silničním provozu. Naopak poškozený mávl rukou na znamení, že se nic nestalo. Žalobce přitom vystoupil, a svým zrakem ohledal vůz. Vzhledem k tomu, že nezjistil poškození, nasedl do auta a odjel. Z nepoškození vozidel i z chování účastníků během situace nevyplývalo, že by se stala nehoda. Žalobce tudíž nemohl nesplnit povinnost podle § 47 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu. Výškové hrany odřenin na vozidlech nemohly vzniknout při tvrzeném střetu. Žalobce měl na vozidle tažné zařízení, a to by do vozidla poškozeného narazilo jako první. Absenci takové stopy ve správním řízení doložil snímek č. 8. Žalovaný též nesprávně, neodborně a jednostranně vyhodnotil žalobcovy zdravotních problémy.
3. Žalovaný ve vyjádření sdělil, že žalobní námitky v zásadě odpovídají námitkám odvolacím. Ani námitky směřující specificky proti rozhodnutí žalovaného a jeho úvahám nebyly důvodné. Žalovaný v odvolacím řízení nové důkazy nepožíval. Žalobce rovněž nevymezil, jaké důkazy si měl žalovaný nově opatřit. K námitce o zdravotním stavu žalobce žalovaný uvedl jako obecně známou skutečnost, že hypoglykemický šok se odvrací konzumací produktů s obsahem cukru. Cukr si tedy žalobce mohl vzít v jídelně, před níž se nehoda stala. Osoba začínající pociťovat hypoglykemický šok ke všemu nesmí řídit motorové vozidlo [§ 5 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu]. Tvrzení o hypoglykemickém šoku navíc působilo nevěrohodně. Žalobce se totiž o něm nezmínil při podání vysvětlení. Poškození na žalobcově voze vzešlo s velkou pravděpodobností z tvrzeného střetu, neboť výškově i svým umístěním odpovídalo poškození vozidla poškozeného. Žalovaný se současně vypořádal s důkazním návrhem na provedení znaleckého posudku na str. 8 napadeného rozhodnutí. Poškození vozidla nemohlo nastat jinak než tvrzeným střetem, jelikož poškozený zůstal na místě nehody a vyčkal příjezdu Policie ČR. Pro závěr o existenci dopravní nehody přitom postačovalo poškození jeho vozidla. Pokud by žalobce skutečně stav vozidla kontroloval, nemohl by přehlédnout vzniklá poškození. Žalovaný dále poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Prakticky veškeré námitky žalobce představují prostý nesouhlas žalobce s hodnocením skutkového stavu a správní orgány je vypořádaly již ve svých rozhodnutích. Na jejich odůvodnění tak postačí odkázat. V jednotlivostech k tomu lze doplnit:
5. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ovšem z důvodů vad řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., které nepřezkoumatelnost nezpůsobují. Rozhodnutí žalovaného tedy nepřezkoumatelné není, je úplné a plně srozumitelné. Žalobce se ostatně vůči jednotlivým částem argumentace žalovaného věcně vymezuje, což u nepřezkoumatelného rozhodnutí zpravidla není možné. Napadené rozhodnutí netrpí ani

namítanými vadami řízení. Ty však nemá význam rozebírat samostatně, protože úzce souvisí s věcnými námitkami žalobce, vypořádanými níže.

6. Žalobce tvrdil, že ve věci nedošlo ke škodě na majetku, která představuje jeden z nezbytných znaků dopravní nehody (§ 47 odst. 1 zákona o silničním provozu) a tím i přestupku spočívajícího v tom, že si účastníci nehody neprokázali na požádání totožnost a nesdělili údaje k vozidlu a nepsali společný záznam o nehodě.
7. V tom ohledu je přiléhavé konstatování žalovaného, že škoda na vozidle poškozeného – zejména promáčknutí předního nárazníku – nepochybně vznikla a že se touto otázkou dostatečně zabýval již magistrát v prvostupňovém rozhodnutí na str. 9, 10 a 12. Namítal-li žalobce, že *„je na první pohled i laikovi zřejmé, že střet vozidel, tam kde byla zjištěna poškození, není dle plánu z místa nehody absolutně možný, a ani výškově nemůže odpovídat proporci vozidel,“* lze k tomu pouze uvést, že vyřizujícímu soudci taková absolutní nemožnost zřejmá není, natožpak na první pohled. Úvahy správních orgánů při hodnocení skutkového stavu jsou srozumitelné, logické, na věc přiléhavé a mají oporu i ve správním spisu (zejména fotografiích obou vozidel i detailních fotografiích umístění jejich poškození). Argumentace žalobce představuje pouhý nesouhlas s hodnocením důkazů, aniž by žalobce předkládal jakékoliv konkrétní důvody, které by vyvracely jednotlivé objektivní poznatky nebo konkrétní úvahy správních orgánů. Namítal-li žalobce například, že stopy nárazu by byly na tažném zařízení jeho vozidla a že tažné zařízení by se jako první střetlo s vozem poškozeného (a patrně tedy i způsobilo poškození jiného druhu), zcela pomíjí závěr, že vozidla se střetla v takovém úhlu, že k nárazu do tažného zařízení nedošlo.
8. Vzhledem k tomu, že správní orgány zjistily nehodový děj i mechanismus poškození způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti (a žalobce žádné důvodné pochybnosti nevnesl), nebyl důvod pro pořízení znaleckého posudku. Ani v této námitce ostatně žalobce není nijak konkrétní, takže není vůbec zřejmé, proč by to mělo být potřeba. Je-li možnost či nemožnost střetu obou vozidel *podle vlastních slov žalobce* na první pohled zřejmá i laikovi, nejde o odbornou otázku náležející znalci; zjevně vhodnější by byla rekonstrukce či vyšetřovací pokus. Steží pak lze správnímu orgánu vyčítat, že k rozhodné otázce neobstaral znalecký posudek.
9. Po právu se správní orgány vypořádaly i s tím, zda žalobce splnil povinnost na požádání prokázat svou totožnost a údaje o vozidle. Oba správní orgány správně hodnotily převážně konsistentní výpověď poškozeného oproti postupně se proměňujícím vyjádřením žalobce. Z výpovědí obou účastníků nehody vyplynulo, že ke střetu vozidel došlo a že žalobce odjel z místa nehody, aniž by si s poškozeným sdělili nezbytné údaje (a sepsali záznam o nehodě). Ve skutkové verzi žalobce řidič poškozeného vozidla vystoupil i nevystoupil, žalobce vozidlo poškozeného zkontroloval i nezkontroloval, z místa odjel z důvodu obavy z poškozeného i z důvodu počínající hypoglykemie. Není nijak excesivní, že takto prezentované skutkové verzi žalobce správní orgány neuvěřily.
10. Zajištěné důkazy tedy poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že k zákonem vyžadovanému sdělení údajů o řidičích i vozidlech nedošlo proto, že to žalobce neumožnil, nikoliv že by o to poškozený neměl zájem. Na rozdíl od žalobce správní orgány připustily, že *oba zúčastnění řidiči* (i jejich svědci) prezentují skutkový děj v některých ohledech nedůvěryhodně. To však při hodnocení důkazů řádně zohlednily. Žalobce sice nesouhlasí s dílčími částmi hodnocení, sám však věrohodné vysvětlení vlastní nekonsistence

nepředestřel.

11. Nejsou pak důvodné ani jeho výhrady vůči závěru správních orgánů, že nelze věřit ani svědku L., ani verzi žalobce o nastávající hypoglykemii. Protože žalobce tyto úvahy opět konkrétním způsobem nerozporoval, lze tak jen konstatovat, že vskutku nevysvětlil, proč by urychleně odjížděl z místa nehody, aby mohl vyřešit doma svůj závažný zdravotní stav („po 5 nebo 6 minutách se mně rozostří vidění“, str. 69 správního spisu), ale zároveň zastavil na mávnutí neznámého člověka, který mu chtěl dosvědčit průběh dopravní nehody, kterou ovšem ani žalobce, ani poškozený nechtěli řešit. Že žalobce neměl v takové situaci vůbec řídit, uvedly již správní orgány.
12. Stejně tak žalobce nevysvětlil, proč by svědek v jídelně U koně zůstal na oběd skoro dvě hodiny, jak žalovaný správně uvedl. K nehodě totiž došlo v 12.43, v tu dobu šel svědek údajně na oběd, poškozený byl do příjezdu policie na místě, hlídka policie byla na místě od 13.30 do 14.30, a ještě do 14.25 bylo vozidlo žalobce dvěma hlídkami policie spatřeno v místě jeho bydliště (č. l. 5–7 správního spisu). Buďto tedy žalobce do jídelny po nehodě přijel neopozorován, nebo až po vyřešení dopravní nehody a odjezdu hlídky a poškozeného. Jen tak by mohlo dojít k opětovnému setkání žalobce a svědka.
13. Mylná je pak výhrada vůči způsobu řešení hypoglykemie navrhované oběma správními orgány, tedy že žalobce neměl z místa nehody jezdit domů, ale měl na místě vypít nápoj s obsahem cukru. Jakkoliv by takové rady zdravotní povahy byly v obecné rovině stěží akceptovatelné, nelze pominout, že *správní orgány pouze reagovaly na vlastní slova žalobce*, že jel domů vzít si cukr, aby si upravil hladinu cukru v krvi. Žalobce jako „dlouholetý diabetik s dobře kompenzovaným diabetem, který naprosto přesně zná účinky své hypoglykemie“ (str. 4 žaloby) správnímu orgánu sdělil, že svou hypoglykemii chtěl řešit cukrem (srov. výpověď z 15. 10. 2019 na č. l. 69 správního spisu). Stěží se pak může divit konstatování správního orgánu, že cukr byl lépe dostupný U koně (žalobce tak ostatně jel pro oběd, pozn. soudu). V čem je taková rada reagující na vlastní slova žalobce neodborná či nemístná, žaloba opět nevysvětluje.
14. Jakkoliv žalovaný vyslovil své úvahy o řešení hypoglykemie i podobě písemností žalobce nad rámec nezbytných rozhodovacích důvodů, lze jim přisvědčit. Žalobce totiž ani přesvědčivě nevysvětlil, proč je jeho písemný projev nápadně podobný písemnému projevu svědka, který je žalovanému znám z úřední činnosti ve věcech dopravních přestupků. Tvrzení žalobce, že právníci mají podobný písemný projev a převážná většina lidí používá stejné formátování písemností, opět obsahově pomíjí argumentaci žalovaného. Ten konstatoval, že pro písemnosti svědka je příznačné právě formátování netypické (tj. neobvyklé, nepoužívané většinou).

Závěr

15. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského

soudu v Plzni.

Plzeň 18. června 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.